ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CAMILLE MAUCLAIR

ΕΝΑ ΒΟΥΒΟ ΔΡΑΜΑ

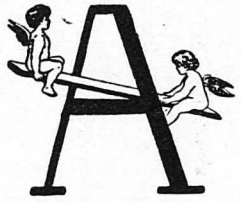

ΦΑΝΤΑΣΤΑ ἐκνευριστικὴ κοινφόβρασι ἐπλημμύριζε τὸν ἀέρα τὴν καλοκαιριάτικη ἐκείνη βραδειὰ τοῦ Ἰουνίου... Ἡ ἀνία καὶ ἡ πλῆξι κυριαρχοῦσανε παντοῦ...

Καὶ μοναχὰ στὸν κατασκότεινο τὸν κῆπο, τῆς κομήσσης ντὲ Βερσέλ, βασίλευε μιὰ εὐθυμία ἄφθαστη... Τὰ πεταχτὰ κομμάτια τῆς ἀλλέγρας μουσικῆς καὶ τὰ δροσᾶτα συντριβάνια ποὺ σκόρπαγαν γύρω τὸν κρύο, ἀνάλαφρο ἀχνό τους, μεγάλωναν τὸ κέφι τῶν χορευτικῶν ζευγαριῶν.

Ἀνάμεσα στὶς μυρωμένες τριανταφυλλιὲς καὶ στὰ πυκνόφυλλα καὶ καλοκλαδεμμένα δέντρα, ἦσαν κρεμασμένα θαυμάσια ἐνετικὰ φανάρια, σωστὰ μαγευτικὰ φεγγάρια, ποὖπεσαν, ἔαρρεῖς, ἀπ' τὸν μαῦρο οὐρανὸ καὶ σκαρφάλωσαν στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

Ὥμορφες κυρίες μ' ἔξωμες φορεσιὲς καὶ κομψοὶ μὲ σμόκιν καβαλλιέροι, γλυστροῦσαν ἀθόρυβα, στ' ἀμμόστρωτα δρομάκια, ἀφίνοντας γιὰ λίγο τὴν πίστα τοῦ χοροῦ καὶ χανόμενοι στὰ ὁλόδροσα σκοτάδια, ἀνάμεσα στῶν λουλουδιῶν τὸ ἄρωμα.

Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὸ χωρὶς ὄνομα πλῆθος αὐτό, μιὰ λυγερὴ σκιά, γεμάτη χάρι καὶ νωχέλεια, ξεχώρισε ἀπότομα καὶ χάθηκε στὸ μαῦρο φόντο τοῦ πλαϊνοῦ, στενοῦ μονοπατιοῦ... Τὸ μισόγυμνο, κατάλευκο στῆθος της, μιὰ ἀγωνία τὸ ἀνασήκωνε γοργά, καὶ ἡ ἄτακτη ἀναπνοή της φανέρωνε κάποιο κρυφὸ σπαραγμό.

Καθὼς προχωροῦσε, γύριζε διαρκῶς τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι της παντοῦ καὶ βύθιζε τὴν ἐρευνητικὴ ματιά της στὸ πηχτὸ σκοτάδι, ἀναζητῶντας κάτι... Κάτι ποὺ μὲ ὅση λύσσα ἀναζητοῦσε νὰ τὸ βρῆ, μὲ ἄλλη τόση θέρμη στὴν πονεμένη της καρδιὰ παρακαλοῦσε νὰ μὴν τῶβρισκε ποτέ της...

Κι' ὅμως τὸ βρῆκε... Τὸ βρῆκε τὸ ἀνόσιο, τὸ ἱερόσυλο ζευγάρι, ποὺ γκρέμισε ἐκείνη τὴ βραδειὰ μονομιᾶς σὲ ἄμορφα ἐρείπια κάθε ὄνειρο τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς της... Τὸ βρῆκε τὸ ἀπαίσιο ζευγάρι ποὺ ἄσπλαχνα κουρέλιαζε τόσον καιρὸ τώρα, μὲ τὴν πιὸ φρικτὴ ὑποψία, τὴν τρυφερὴ καρδοῦλα της. Τὸ βρῆκε... Δὲν ἀμφιβάλλει πειά... Εἶνε βέβαιη... Κι' ἡ βεβαιότης αὐτὴ τὴ ρίχνει σὲ μιὰ φρικτὴ ἀπελπισία... Εἶνε ἐκεῖ μπροστά της τώρα, ἐκεῖ, λίγα βήματα μακρυά της, σφιχτὰ ἀγκαλιασμένο, τὸ ἀπαίσιο ζευγάρι καὶ φιλιέται. Φιλιοῦνται... Ὁ ἄντρας της κι' ἡ πιὸ στενή της φίλη!...

Παραμερίζει τρομαγμένη καὶ κρύβεται ὅσο μπορεῖ καλύτερα, πλάϊ σὲ μιὰ ἀνθισμένη πικροδάφνη... Στ' αὐτιά της φτάνουν χαρούμενες ἡ νότες ἑνὸς βάλς μεθυστικοῦ, μὰ τῆς φαίνονται σὰν μουσικὴ νεκρώσιμη... Ἀκούει τὸν ψίθυρο δύο-τριῶν φλιῶν καὶ τὰ νοιώθει σὰν ἄλλες τόσες μαχαιριὲς στὴ ματωμένη της καρδιά... Ἕνας ἀκόμα στεναγμός, κάτι σὰν μουρμούρισμα πνιγμένο, ἕνα φιλὶ ἀκόμα, γεμᾶτο πόθο καὶ λαχτάρα καὶ... τὸ ζευγάρι χωρίζει...

Βλέπει τὸν ἄντρα, τὸν ἄντρα της, νὰ χώνεται στὸ πλαϊνὸ δρομάκι, καὶ τὴ γυναῖκα, τὴν πιὸ στενή της φίλη, νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος της... Παραμερίζει γοργά, τὴν ἀφίνει νὰ προσπεράση, κι' ὕστερα μ' ἕνα κίνημα τρεμουλιαστὸ καὶ φοβισμένο, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τῆς μουρμουρίζει λυπητερά:

— Μάρθα!... Εἶδα... Τὰ εἶδα ὅλα, Μάρθα μου... Μὴ μοῦ κλέβεις τὴν ἀγάπη τοῦ Πέτρου, γιατὶ δὲν θ' ἀνθέξω ἀπ' τὸν καϋμό μου... Μὴν ἀρπάξεις, σὲ παρακαλῶ, τὸν ἄντρα μου ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου... Εἶσαι τόσο ὤμορφη, πιὸ ὤμορφη κι' ἀπὸ μένα, Μάρθα μου, καὶ φτάνει ἕνας σου λόγος καὶ μιά σου μονάχα ματιὰ γιὰ νὰ κάνης σκλάβο σου ὁποιον θελήσεις... Νά... Κύτταξε γύρω σου, πόσοι κομψοὶ καὶ χαριτωμένοι ἄνδρες θὰ τὸ εἴχανε καμάρι τους ἕνα χαμόγελό σου μόνο... Ἤσουν ἡ καλύτερή μου φίλη, Μάρθα... Ἤξερες πόσο σ' ἀγαποῦσα... Θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα πιὸ πολύ, ἂν μοῦ ξαναδώσεις πίσω τὸν Πέτρο μου, ποὺ μοῦκλεψες... Λυπήσου με, Μάρθα... Σὲ θερμοπαρακαλῶ...

Ἡ Μάρθα κυμάτισε μὲ φιλαρέσκεια τὸ λυγερό, φειδίσιο της κορμί, ἀποτράβηξε τὸ μπράτσο της ἀπ' τὸ ἱκετευτικὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν τῆς φίλης της κι' εἶπε μὲ παιχνιδιάρικη, εἰρωνικὴ φωνή:

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, μικροῦλα μου Σουζάννα... Γιὰ τὸ καλό σου ἔκανα αὐτὸ ποὺ ἔκανα ἀπόψε... Ὁ Πέτρος εἶνε ἄστατος πολύ, καὶ τἄχε βάλει μὲ τὴν κυρία Ρούθρ... Τῆς ρίχτηκε ἀπόψε στὰ γερά καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποτραβήξω ἀπὸ κείνην...

— Λὲς ψέμματα!... Εἶδα καλά... Κι' ἄκουσα καλύτερα... Ἄχ! Μάρθα!... Ἐμένα βρέθηκες νὰ κομματιάσης;...

Ἡ Μάρθα δὲν ἔβγαλε μιλιά... Γέλασε μονάχα μὲ τὸ σιγαλὸ καὶ γεμᾶτο εἰρωνία γέλιο της κι' ἀνάλαφρη, χαρούμενη πέταξε κάπου κεῖ κοντά, ἀνάμεσα στὶς εὔθυμες παρέες... Ἡ δυστυχισμένη ἡ Σουζάννα ἔννοιωσε τὸ φαρμάκι τῆς προδομένης της ἀγάπης ἀκόμα πιὸ φαρμακερό, μονάχη καθὼς ἔμεινε μὲ τὴ θλιμμένη της καρδιά...

Ἕνα κλάμμα σιγαλό, βουβό, μούσκεψε τὰ χλωμιασμένα μάγουλά της μὲ δάκρυα καυτά... Πολλὴ ὥρα μάτωνε τὸ ἀδύναμο στηθάκι της ἀπ' τὰ γεμᾶτα παράπονο καὶ σπαραγμὸ ἀναφυλλητά της, καὶ μπρὸς στὴν καταστροφή, στὸ ἀλύπητο κουρέλιασμα τῆς εὐτυχίας της, ἔννοιωσε μιὰ δίψα ἀκράτητη καὶ κυριαρχική... Τὴ δίψα μιᾶς ἄγριας τιμωρίας!...

Χωρὶς νὰ χάση καιρό, διέσχισε γρήγορα-γρήγορα τὸν κῆπο, μπῆκε στὸ σπίτι καὶ τράβηξε πρὸς τὴ γκαρνταρόμπα.

Ἡ κόμησσα ντὲ Βερσὲλ εἶδε τὴν ἀσυνήθιστη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης της Σουζάννας κι' ἔτρεξε μὲ στοργὴ κοντά της καὶ τὴ ρώτησε:

— Ἀπὸ τώρα μοῦ φεύγεις κιόλα, ἀγαπημένη μου μικροῦλα;... Γιὰ τὸ παλτό σου ψάχνεις;... Θέλεις τίποτε ἄλλο;...

— Ὄχι... Ὄχι... τῆς ἀπάντησε μὲ κάποια θέρμη στὴ φωνὴ ἡ φτωχὴ μικροῦλα. Κάτι θέλω ἀπ' τὸ παλτὸ τοῦ συζύγου μου, ποὺ μοῦ τὸ ζήτησε ἀπὸ πρίν...

Ὕστερα πλησίασε μόνη της στὸ παλτὸ τοῦ Πέτρου της, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη ἕνα μικρό, κομψὸ περίστροφο, τῶκρυψε στὴ σάρκα της καὶ ξαναχώθηκε, μὲ τρόπο πάλι, στὴ σκοτεινιὰ τοῦ κήπου, ἀποφεύγοντας προσεκτικὰ κάθε συνάντησι ἐνοχλητική...

Μόλις ξαναβρέθηκε στὸν κῆπο, ἡ μοναξιὰ καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ἔδωσαν καινούργια δύναμι... Ἔννοιωσε πιὸ στερεὰ τὰ κλονισμένα πρὶν γόνατά της καὶ στὴν ψυχή της ρίζωσε τώρα πιὸ βαθειὰ τὸ προηγούμενο αἱματηρὸ σχέδιό της...

Ναί!... Ἤθελε τώρα νὰ σκοτώση... Νὰ χύση ἀλύπητα στὸ χῶμα μολυσμένο αἷμα κι' ὕστερα ν' αὐτοκτονήση... Τί τὴν ἤθελε τέτοια ζωή;... Μιὰ ζωὴ ἀνόφελη πειά, μιὰ ζωὴ χωρὶς ὄνειρα, χωρὶς ἀγάπη... Μιὰ ζωὴ κουρελιασμένη καὶ μ' ὁλοφάνερη τὴν πρόστυχη ψευτιά της, μπρὸς στὰ βουρκωμένα κι' ἀγνά της μάτια...

Πλανήθηκε ἀθόρυβα, σὰν φάντασμα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ψάχνοντας μὲ λύσσα στὴν ψυχὴ καὶ μὲ τὸν πυρετὸ στὰ μάτια... Καὶ νά... λίγα βήματα μπροστά της, στὴν ἀκαθόριστη τὴ λάμψη ἑνὸς ἐνετικοῦ φανοῦ, ἀντίκρυσε μιὰ σιλουέττα... Ἡ καρδιά της χτύπησε μὲ γρήγορους παλμούς, γιατὶ τὴ γνώρισε ἡ δύστυχη Σουζάννα τὴ σιλουέττα αὐτή.

Ἦταν ἡ Μάρθα... Καθισμένη σ' ἕνα ἀπόμερο παγκάκι τῆς δενδροστοιχίας, φαινόταν σὰν κάτι νὰ περίμενε, μ' ἀκουμπισμένο τὸ ὤμορφο κεφάλι της ἀνάμεσα στὶς παλάμες τῶν χεριῶν της... Μὲ ὕπουλο περπάτημα, ἀνάλαφρο κι' ἀθόρυβο, σὰν ὕαινα, πλησίασε ἡ Σουζάννα τὴν ἀμέριμνη ἀντίζηλό της καὶ στάθηκε ἀπὸ πίσω της...

Περίμενε λιγάκι, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή της, κι' ὕστερα ἔσκυψε σιγαλὰ καὶ φίλησε τὸν κάτασπρο λαιμὸ τῆς Μάρθας... Εἶχε τὸ σχέδιό της ἡ Σουζάννα, κι' εἶδε πὼς δὲν γελάστηκε... Γιατὶ ἡ ἄπιστη αὐτὴ φίλη της, ἡ Μάρθα, ἀνακλαδίστηκε ἡδονικὰ καὶ χωρὶς νὰ στρέψη τὸ κεφάλι της, εἶπε μισοθυμωμένα καὶ μισοχαϊδευτικά:

— Πέτρο!... Μὴν εἶσαι θεότρελλος, ἀγόρι μου. Σοῦ εἶπα πρὶν πὼς ἡ γυναῖκα σου κόντεψε νὰ μᾶς πιάση ὁλοφάνερα... Κάτσε λιγάκι φρόνιμος, ὅσο νὰ σβύσουμε τὶς ὑποψίες της...

Θέλησε νὰ μουγκρίση ἀπ' τὸν πόνο, ἡ φτωχὴ μικροῦλα... Ἔννοιωθε κάψιμο τρομαχτικὸ στὴ σπαραγμένη της καρδιά, ἀπὸ τ' ἄσπλαχνα καὶ προδοτικὰ ἐκεῖνα λόγια... Θόλωσε τὸ μυαλό της ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ τρέλλα, κατάλαβε ἕνα ἀπαίσιο γκρέμισμα κάθε ὤμορφου ἰδανικοῦ, στὴν ἄδεια πειὰ ψυχή της, κι' ἀκούμτησε μ' ἀπόφασι τὴν κρυερὴ τοῦ πιστολιοῦ της κάννη στὴν πλάτη τῆς ψεύτρας φιλενάδας της...

Τράβηξε τὴ σκανδάλη... Κρότος κανένας δὲν ἀκούστηκε, γιατὶ ἡ σάρκα ἔπνιξε τὸν πυροβολισμό... Ἡ σφαῖρα τρύπησε τὴν καρδιὰ τῆς Μάρθας κι' ὁ θάνατος σκέπασε γιὰ πάντα, μὲ τὴ θολάδα του, τὰ ὡραῖα μάτια της...

Ἡ Σουζάννα, κίτρινη τώρα σὰν τὸ φλουρί, κόλλησε μὲ ἀπόφασι σκληρή, χωρὶς νὰ βγάζη ἄχνα, τὸ στόμιο τῆς κάννης βαθειὰ στὴ σάρκα της, πάνω ἀπ' τὴ σταματημένη πειὰ καρδιά της, καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη. Κι' ἡ σφαῖρα αὐτή, σὰν καὶ τὴν πρώτη, ἔκανε τὴν τρομερὴ δουλειά της μὲ τὴν ἴδια σιγουριά... Ἔσχισε τὴν καρδοῦλα τῆς Σουζάννας, μουγκὴ κι' αὐτὴ σὰν καὶ τὴν πρώτη...

Καὶ τίποτα... τίποτα δὲν πρόδινε τὸ δρᾶμα τὸ διπλό, ποὺ παίχτηκε κεῖ πέρα μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς... Μόνον μιὰ κνίσσα ἐλαφρὴ ἀπλώθηκε στὸν ἀέρα, μιὰ κνίσσα ποὺ τὴν ἔβγαλε τὸ κάψιμο τῆς σάρκας ἀπ' τὸν διπλὸ ἐκεῖνο πυροβολισμό...

Κι' ὅταν ἀργότερα, στὸ προχώρημα τῆς νύχτας, ζήτησαν μὲ ἀγωνία τὶς ἄφαντες φιλενάδες, τὶς βρήκανε, τὴ μιὰ πεσμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, καὶ μὲ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν ξεχώρισαν μὲ φρίκη δυὸ παγωμένα αὐλάκια αἷμα ποὺ λέρωναν, αὐτὰ μονάχα, τὴν ἄμεμπτη ἀσπράδα τοῦ μισόγυμνου στήθους των!...

Φιλιοῦνται... Ὁ ἄντρας της κι' ἡ πιὸ στενή της φίλη!...